

โรบินฮู้ดไทย ในอเมริกา

ลอสแอนเจลิส คาลิฟอร์เนีย

ดิน ตะโกลา
2567

โรบินฮู้ดไทย ในอเมริกา

ลอสแอนเจลิส คาลิฟอร์เนีย

ดิน ตะโกลา
2567

คำนำ

ผู้เขียนไปอยู่อาศัยและทำงานที่ นครลอสแอนเจลิส ในรัฐ แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกาเกือบครึ่งหนึ่งของชีวิต ทำงานทั้งภายใน รัฐแคลิฟอร์เนียและรัฐต่างๆหลายรัฐ มีโอกาสได้พบปะ เป็นมิตรและ ทำงานร่วมกันกับคนไทย ฝรั่งเศส ดาและชาวต่างถิ่นต่างแดนที่อพยพเข้ามาชุดทอง สร้างอนาคตใหม่ในดินแดนที่คนชอบเรียกว่า Land of Opportunity มีทั้งคนที่ต้องข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากแดนไกล เช่น ไทย ลาว เวียดนาม ญี่ปุ่น ฟิลิปปีนส์ จีน อินเดีย และพวกที่ข้ามแม่น้ำข้ามรั้วมา เช่น ชาวเม็กซิโก และชาวอเมริกาใต้ หรือพวกที่ข้ามน้ำข้ามทะเลมาแล้ว ยังต้องมาข้ามแม่น้ำข้ามรั้วอีกที

ชื่อเดิมของฝรั่งคือ นาย Robin นามสกุล Hood ภาษาไทยน่าจะเขียนว่า โรบิน ฮู้ด แต่เรารวมเป็นคำเดียวกัน

เรื่องราว โรบินฮู้ดไทย (อเมริกันออกเสียงเป็น *โรบินฮู้ด*) ในอเมริกา เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องจริง ผู้เขียนได้เสริมแต่งขึ้นบ้างเพื่อให้ติดตาม รวมทั้งให้ความรู้แก่คนรุ่นใหม่ที่ต้องการไปทำงานที่ Land of Opportunity ว่าการอาศัยอยู่ที่นั่นมันสะดวกสบายหรือลำบากแค่ไหน ถ้าอยู่อย่างถูกกฎหมายไม่ค่อยมีปัญหา แต่การอยู่แบบหลบหนีเข้าเมืองแล้วต้องกลายเป็นโรบินฮู้ดหลบซ่อนตัว ต้องปรับตัวอย่างไร วิธีหางานทำ การเปลี่ยนสภาพจากการหลบซ่อนให้อยู่อย่างถูกกฎหมายต้องทำอย่างไร และได้แนะนำสถานที่สำคัญหลายแห่งด้วย รวมทั้งความรู้เรื่องวัฒนธรรมและประเพณี

บทสุดท้ายได้แถมเกร็ดความรู้ที่ต้องรู้ต้องใช้ให้ด้วย

เชิญติดตามครับ ยินดีรับคำติชมด้านสร้างสรรค์ผ่านเว็บไซต์
ที่ลงนิยายเรื่องนี้

ติน ตะโกลา

2567

สารบัญ

บทที่ 1 ความรู้ทั่วไปของอเมริกา
ฉบับย่อ

บทที่ 2 ยากไปอเมริกา

บทที่ 3 เรียนภาษาอังกฤษ

บทที่ 4 เตรียมตัวเดินทาง

บทที่ 5 เหยียบแผ่นดินอเมริกา

บทที่ 6 ชีวิตแม่ครัวไทย

บทที่ 7 ว่าที่โรบินฮู้ด

บทที่ 8 ข่างยนต์และเพื่อนใหม่

บทที่ 9 ต้อนรับน้องใหม่

บทที่ 10 แฟนไอ้จะ

บทที่ 11 ลูกค้าหลากหลายอาชีพ

บทที่ 12 ไปเที่ยวชมไหว้พระวัด
ไทยแอลเอ

บทที่ 13 ฟิท เดอะโรบินฮู้ด ซีอรรถ

บทที่ 14 นั่งรถกินลมชมแอลเอ

บทที่ 15 มานมาแบบไม่เตือน

บทที่ 16 สังสรรค์โรบินฮู้ด

บทที่ 17 นำเที่ยวแอลเอรอบสอง

บทที่ 18 โชเพีย นักสังคม
สงเคราะห์อาสา

บทที่ 19 วันฮาโลวีน วันปล่อย
วิญญาณผีฝรั่ง

บทที่ 20 คมเดช สารพัดช่าง
(Handyman)

บทที่ 21 สารพัดอาชีพ

บทที่ 22 สังสรรค์วันขอบคุณพระ
เจ้า

บทที่ 23 เทศกาลวันหยุด 1

บทที่ 24 เทศกาลวันหยุด 2

บทที่ 25 ตีกับเมียจ้างแต่ง

บทที่ 26 นำเที่ยวคาลิฟอร์เนียตอน
เหนือ 1

บทที่ 27 นำเที่ยวคาลิฟอร์เนียตอน
เหนือ 2

บทที่ 28 นำเที่ยวคาลิฟอร์เนียตอน
เหนือ 3

บทที่ 29 มินาและพิทยา

บทที่ 30 แต่งงานและฮันนีมูน

บทที่ 31 เกร็ดความรู้ ภาษาและ
วัฒนธรรมอเมริกัน

บทที่ 1 ความรู้ทั่วไปของอเมริกา ฉบับย่อ

อเมริกาเหนือมีประเทศขนาดใหญ่คือ แคนาดา อเมริกาและเม็กซิโก แผ่นดินนี้ดั้งเดิมเป็นของชาวพื้นเมืองที่อยู่กันมาเนิ่นนาน ก่อนที่นายคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสสองเรือค้นพบ ชาวพื้นเมืองนี้ (Native American) คนไทยเรียกว่า “อินเดียนแดง” อยู่กระจัดกระจายกันทั่วแผ่นดินที่กว้างใหญ่ ส่วนใหญ่ทางด้านเหนือ ตั้งแต่ฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกจรดมหาสมุทรแปซิฟิก มีด้วยกันหลายเผ่าพันธุ์ ที่พวกคนไทยคุ้นชื่อมี เผ่าอาปาเช โมฮอว์ค ชุส เซโรกินาวาโฮ โคแมนชี (จากหนังควายบอย) มีวัวป่าหรือควายป่า (Bison) จำนวนมากหลายล้านตัวที่ชาวอินเดียนแดงล่าเนื้อเป็นอาหารและใช้หนังเป็นเครื่องนุ่งห่ม

ช่วงปี ค.ศ. 1620 ในอังกฤษมีการขัดแย้งกตขีเรื่องศาสนา คนที่ต้องการอิสรภาพ จึงอพยพหนีภัยข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาขึ้นฝั่งที่เมืองพลีมัธ รัฐแมสซาชูเซตส์ (ตอนนั้นยังไม่ได้เป็นรัฐ) ผูกมิตรกับชาวพื้นเมือง ขอแผ่นดินส่วนหนึ่งเพื่ออยู่อาศัย เมื่อถึงถิ่นฐานได้ก็จัดพิธี “ขอบคุณพระเจ้า – Thanksgiving” เลี้ยงอาหารด้วยไก่งวง (ที่คนอังกฤษนำมาเลี้ยงไว้เป็นอาหาร) ได้เชิญชาวพื้นเมืองมาร่วมพิธีเป็นการขอบคุณที่ให้แผ่นดินอยู่ทำกิน จนเป็นประเพณีที่ทำกันมา พื้นที่บริเวณนั้นได้ขยายออกไปจนปัจจุบันเรียกว่า New England (อังกฤษใหม่) ปัจจุบันมีรัฐหลายรัฐที่รวมตัวกันเป็นกลุ่ม “อังกฤษใหม่”

ชาวเร่ร่อนดินแดนของโอกาสและดินแดนแห่งอิสรภาพ กระจายกลับไปสู่ทั้งอังกฤษและยุโรป ทำให้คนผิวขาวอพยพกันเข้ามามากมาย อังกฤษ ฝรั่งเศสและสเปนส่งกองทัพเข้ามายึดแผ่นดินด้านตะวันออกและทางใต้ไว้บางส่วน พวกคนผิวขาวเริ่มรุกรุกยึดแผ่นดินมากขึ้น (เหมือนกับอิสราเอลทำกับปาเลสไตน์ เมื่ออังกฤษและอเมริกา ยกแผ่นดินผืนเล็กๆ ให้ตั้งประเทศหลังสงครามโลกครั้งที่สอง แต่ยังไม่เพียงพอ ได้รุกรุกยึดแผ่นดินเพิ่มเติม ทำให้เจ้าของแผ่นดินเดิมต้องถอยร่นจนจะตกทะเล) มีการเคลื่อนย้ายออกไปทางตะวันตกยึดดินแดนเพิ่มโดยไม่ขออนุญาตจากเจ้าของ ชาวพื้นเมือง

หลายเผ่าก็ต่อต้านต่อสู้ รบฆ่าฟันกันอย่างโหดร้าย แต่พบกับหอก
สู่ไรเฟิลกับปืนใหญ่ไม่ได้ แพ้ราบคาบ ถูกจับตัวทั้งเผ่าย้ายให้ไปอยู่
แถวภูเขาและทะเลทรายที่แสนกันดาร เรียกกันว่า “เขตประเทศ
อินเดียแดง – Indian Reservation” มีอยู่หลายแห่งในหลายรัฐ
มอบสิทธิให้อยู่อาศัยและทำมาหากินแต่ห้ามขายให้พวกคนขาว
หรือนายทุน (มีงบประมาณให้ใช้ มีตำรวจเฝ้าของตัวเอง แต่รัฐบาล
กลางยังมีอำนาจเข้ามาสืบสวนจับกุม) ช่วงหลังพบว่ามีการลักลอบ
ค้าใต้ดินในดินแดนเหล่านี้ ก็พยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมขโมย (หนังสือ
Killers of the Flower Moon นำแสดงโดย ลีโอนาร์โด ดิ
แคปรีโอและโรเบิร์ต เดอเนโร) ชาวอินเดียแดงเริ่มฉลาดขึ้น เปิด
บ่อนพนัน - คาสิโนขึ้นในดินแดนพวกเขาตามสิทธิที่มี รัฐบาลกลาง
และรัฐต่างๆ ทำอะไรไม่ได้ สร้างความรำคาญให้กับเกือบทุกชนเผ่า

วัวป่าหรือควายป่า Bison ถูกล่าฆ่าเอาหนัง (ไม่เอาเนื้อ) ไป
ขายทำเครื่องนุ่งห่ม จากจำนวนหลายล้านตัวเหลือไม่กี่หมื่นตัวจน
เกือบสูญพันธุ์ (ช่วงหลังมีการห้ามฆ่าและฟื้นฟูรักษาไว้จนมีจำนวน
เพิ่มมากขึ้น มีการทำฟาร์มเลี้ยงไว้ขายเนื้อเหมือนกับฟาร์มเลี้ยงวัว)

คนที่ตั้งถิ่นฐานใหม่เรียกตัวเองว่า อเมริกัน ทำการต่อสู้ขับ
ไล่ทหารอังกฤษออกจากดินแดนของเขา มีทหารฝรั่งเศสให้ความ
ช่วยเหลือจนอังกฤษพ่ายแพ้ถอยกลับประเทศไป ปี 1773 ประกาศ
อิสรภาพ (Declaration of Independence) รวบรวมกำลังขับไล่
ฝรั่งเศสและสเปน ออกจากประเทศไปด้วย ระยะนี้มีการรับซื้อคนผิว
ดำจากทวีปอาฟริกามาเป็นทาส ใช้ทำงานในไร่พืชกสิกรรม พวกไร่
ยาสูบ (Tobacco Farm) และไร่ฝ้าย (Cotton Farm) สิทธิความ
เป็นมนุษย์ของพวกเขาแทบไม่มี

ประธานาธิบดีแ अबบราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln)
ได้ประกาศเลิกทาสในปี 1860 เกิดสงครามกลางเมือง (Civil War)
ช่วงปี 1861-1865 ระหว่างฝ่ายเหนือที่สนับสนุนการเลิกทาสและ
ฝ่ายใต้ต่อต้านการเลิกทาส ในที่สุดฝ่ายเหนือเป็นผู้ชนะ ทาสทั้งผิว
ดำและคนจีน (ถูกนำเข้ามาสรางทางรถไฟ) ได้รับอิสรภาพ แลก
ด้วยชีวิตประธานาธิบดีแ अबบราฮัม ลินคอล์น ที่ถูกลอบสังหาร

ประธานาธิบดีคนแรกคือ จอร์จ วอชิงตัน เข้ารับตำแหน่งปี 1789 เริ่มต้นด้วยรวบรวมรัฐจำนวน 13 รัฐเป็นสหรัฐอเมริกา (The United States of America) และได้รับสมาชิกเพิ่มเติมเข้ามาเรื่อยๆ ขยายอาณาเขตจากตะวันออกไปสู่ตะวันตก

แคลิฟอร์เนีย อริโซนา เนวาดา นิวเม็กซิโกและเท็กซัส เคยเป็นดินแดนของประเทศเม็กซิโก มีการสู้รบแย่งดินแดนและยึดมาจากเม็กซิโกได้ในที่สุด อย่างไรก็ตามถ้าพบว่าเมืองหลายแห่งในรัฐเหล่านี้ มีชื่อเป็นภาษาสเปน (เม็กซิโกเป็นเมืองขึ้นสเปนนานนับร้อยปี จนคนใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาของชาติ) ชื่อรัฐอาลาสกาจากรัสเซีย ชื่อรัฐฟลอริดาจากสเปน

สหรัฐผ่านสงครามกลางเมือง สงครามสเปน สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และสงครามโลกครั้งที่สอง ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองเป็นครั้งแรกที่ถูกต่างชาติ (ญี่ปุ่น) บุกเข้าโจมตีแผ่นดินของพวกเขา ตั้งแต่นั้นมา สหรัฐมีนโยบายส่งออกสงครามไปประเทศอื่น ทำเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นภายในประเทศ แต่ก็ไมวาย โดนศัตรูเข้ามาระเบิดตึกเวิร์ลเทรดที่นิวยอร์ก ตึกบัญชาการเพนตากอนที่รัฐเวอร์จิเนีย มีโศกภัยเยอะเพราะไปฆ่าเขาไว้มาก

อเมริกาเป็นประเทศค้าสงคราม ค่าความตาย มีชื่อเรียกว่า Merchant of Death ในช่วงเวลา 50-60 ปีที่ผ่านมาทำสงครามไปร่วมสิบครั้ง ตั้งแต่ในอเมริกาใต้ที่ปานามาไปล้มอำนาจจับผู้นำมาคุมขัง พยายามยึดอำนาจในคิวบา พยายามทำลายเวเนซุเอลา ในสงครามเกาหลีเหนือ-ใต้พยายามจะยึดเกาหลีทั้งหมด สู้รบกันจนเงินต้องเข้ามารวมรบ ทำให้ต้องถอยทัพยอมสงบศึก สงครามเวียดนามยาวนานร่วมยี่สิบปี ทั้งระเบิด ฝุ่นพิษ ลามเข้าถึงลาวและเขมร คนล้มตายไปนับล้านคนแต่ในที่สุดก็ต้องถอนทัพกลับบ้าน สงครามอัฟกานิสถาน ไล่ทำลายพวกเตลอบันแต่ก็ไม่สำเร็จต้องถอนทัพกลับบ้านอีก สงครามอิรักทำลายชาติตาม สุลเฮน เพื่อยึดเอาน้ำมัน แต่ไม่ประสบความสำเร็จ พยายามก่อสงครามในซีเรีย เลบานอน ปาเลสไตน์โดยใช้อิสราเอลเป็นตัวแทน เข้าไปเกี่ยวข้องในสงครามยูเครนกับรัสเซียไม่ยอมให้มีการเจรจาสงบศึก พยายามยั่วยุไต่หวั่น

ให้ขัดแย้งกับจีนแผ่นดินใหญ่ จุดประสงค์หลักคือการขายอาวุธ และเพื่อรักษาอำนาจของตัวเองให้เป็นผู้นำแต่ประเทศเดียวในโลก

(๑)

สหรัฐอเมริกาประกอบด้วย 50 รัฐ รวมกันเป็น The United States of America (USA หรือ US) มีหนึ่งเขตการปกครองพิเศษ คือ Washington D.C. (District of Columbia) ที่ตั้งของหน่วยงานรัฐบาลกลาง มีเกาะเล็กเกาะน้อยอยู่ใกล้ๆประเทศอีก 11 เกาะ ที่คนไทยเคยได้ยินชื่อ คือ เกาะกวม และ เกาะเปอร์โตริโก (ยึดมาจากสเปนเมื่อชนะสงคราม) เกาะเวอร์จิน (ซื้อมาจากเดนมาร์ก) ฮาวาย เป็นเกาะ/รัฐ ก็ไปสนับสนุนให้ล้มอำนาจกษัตริย์แล้วยึดมา

การปกครองแยกออกเป็นสามภาคส่วน เลียนแบบประเทศไทย (สา สา) ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายศาลยุติธรรม ฝ่ายนิติบัญญัติมีสภาล่าง (ผู้แทน) สภาบน (วุฒิสภา) ทุกคนมาจากการเลือกตั้ง มีรัฐบาลกลาง (Federal Government – Fed) หัวหน้ารัฐบาลคือประธานาธิบดี บริหารประเทศ ออกกฎหมาย เก็บภาษี มีหน่วยงานซีไอเอ (CIA) ไว้แทรกแซงกิจการต่างชาติทั่วโลก เอฟบีไอ (FBI) เป็นหน่วยงานตำรวจของรัฐบาลกลาง สืบสวนจับกุมการก่อการร้าย การลักพาตัว อาชญากรรมข้ามรัฐ มีอำนาจไปทำงานได้ทุกรัฐ ตำรวจศาลส่วนกลาง (US Marshall) กระทรวงความมั่นคงแห่งชาติด (Department of Homeland Security – DHS) มีหน่วยงานภายใต้การควบคุมหลายหน่วย หน่วยงานที่มีผลกระทบกับคนต่างชาติ คือ หน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง (Immigration) คนไทยเรียกว่า ไอ้เก มีอำนาจใหญ่โตคับฟ้าคอยตรวจสอบ ไล่จับคนเข้าคุกหรือส่งกลับประเทศคนจำพวกโรบินฮู้ด ปฏิเสธไม่ยอมให้เข้าเมืองที่ด่านหรือสนามบินถ้าเกิดความสงสัย แม้ว่าจะมีวีซ่าเข้าเมืองถูกต้องก็ตาม

แต่ละรัฐมีการปกครองของตัวเอง มีผู้ว่ารัฐเป็นผู้บริหาร มาจากการเลือกตั้ง การปกครองก็เลียนแบบเมืองไทย มีฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายศาลยุติธรรม ทุกคนมาจากการเลือกตั้ง ฝ่าย

นิติบัญญัติมีสภาล่าง (ผู้แทน) สภาบน (วุฒิสภา) ประชาชนสามารถระดมล่ารายชื่อให้ถอดถอนออกจากตำแหน่งได้ถ้าไม่ชอบชื่อนี้สามารถออกกฎหมายของรัฐเองได้ ถ้าไม่ขัดแย้งกับกฎหมายของรัฐบาลกลาง ถ้ามีข้อขัดแย้งต้องส่งไปให้ศาลสูงสุด (Supreme Court) ที่อยู่เหนือรัฐบาลกลางเป็นผู้ตัดสิน (ผู้พิพากษากลุ่มนี้มีหน้าที่ตีความ แปลความของกฎหมาย เสนอชื่อโดยประธานาธิบดีต้องได้รับการยอมรับและอนุมัติจากฝ่ายนิติบัญญัติ) รัฐมีอำนาจเก็บภาษีจากธุรกิจและภาษีเงินได้บุคคล (มีอยู่ 5 รัฐที่ไม่เก็บภาษีเงินได้บุคคล) การซื้อสินค้าต้องบวก VAT (Value Added Tax – Sales Tax) เกือบทุกอย่างยกเว้นพวกวัตถุดิบทำอาหาร ผัก ผลไม้ เนื้อทุกชนิด น้ำมัน เครื่องดื่มบางชนิด แต่ละรัฐเก็บมูลค่าไม่เท่ากัน

รัฐมีฐานะเทียบเท่าจังหวัดของไทย ในแต่ละรัฐมีอำเภอ (County) และในแต่ละอำเภอมียี่เมือง (City) และพื้นที่ชุมชนที่ยังไม่เป็นเมือง (Unincorporated Area/County/Town) แต่ละอำเภอเก็บภาษีบ้าน ที่ดิน แต่ละเมืองเก็บภาษีท้องถิ่น ร้านค้า ค่าเก็บขยะ ค่าใช้ทอรวรรมน้ำเสีย ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลางด้วย

ผู้บริหารอำเภอ (County Executive หรือ County Supervisor) กรรมการบริหารและหัวหน้าตำรวจอำเภอ เรียกกันว่า Sheriff มาจากการเลือกตั้ง มีตำรวจอำเภอ (Deputy Sheriff) บังคับใช้กฎหมาย ทำหน้าที่ตำรวจในเขตชุมชนที่ยังไม่ตั้งเป็นเมือง ดูแลควบคุมที่คุมขังนักโทษ ช่วยเหลือศาลยุติธรรมส่งหมายเรียกตามจับกุมนักโทษหนีคดี

แต่ละ City บริหารโดยนายกเทศมนตรี มาจากการเลือกตั้ง มีตำรวจ (Police – Cop) บังคับใช้กฎหมายของแต่ละเมือง หัวหน้าตำรวจ (Police Chief) มาจากการแต่งตั้งของนายกเทศมนตรี ผู้เป็นหัวหน้า มีอำนาจไล่ออกได้ และยังมีคณะกรรมการจัดสรรหา Police Chief คอยควบคุมดูแลการทำงานของตำรวจอีกชั้นหนึ่ง

ระดับรัฐยังมีตำรวจหน่วยควบคุมการจราจรบน Highway ถนนเชื่อมเมือง เชื่อมรัฐ เรียกว่า Highway Patrol Officer

ระดับรัฐบาลกลางมีตำรวจรับใช้ศาล เรียกว่า มาร์แชล (US Marshall) ช่วยเหลือศาลรัฐบาลกลาง ออกติดตามจับกุมผู้ร้ายที่มีคดีในอำนาจศาล (เช่นในหนัง *The Fugitive – Harrison Ford*)

(๑)

การทำงานในอเมริกา ต้องมีเลขเสียภาษีประจำตัว (Social Security Number – SSN) เพื่อใช้ในการสมัครงานและเสียภาษีเงินได้ การเสียภาษีทางนายจ้างจะหักภาษีเงินได้ ส่งให้ Fed และรัฐ มีการหักเงินภาษีสะสมของ SSN อีก 6% จากรายได้ในแต่ละครั้งที่รับเงินค่าจ้าง นายจ้างจะสมทบจ่ายอีก 6% เงินสะสมนี้เมื่อทำงานครบจำนวนชั่วโมงที่กำหนดไว้ ลูกจ้างจะได้รับเงินคืนเป็นรายเดือนเมื่อถึงเวลาเกษียณ ยิ่งทำงานนานก็ยิ่งได้มาก แต่ถ้าไม่มี SSN นายจ้างจะจ่ายเงินสด ลูกจ้างไม่มีสิทธิรับเงินรายเดือนกลับคืน เพราะไม่มีการหักเงินเข้าไปในกองทุน นายจ้างบางคนจะไม่จ้างทำงาน แต่ถ้าจ้าง จะกดค่าจ้างต่ำกว่ามาตรฐานที่รัฐกำหนด การขอ SSN ยุ่งยาก โรบิ้นสุดขอได้ยากมาก บางคนเสี่ยงไปใช้เบอร์ของเพื่อนหรือของคนอื่น เพื่อหางานทำ การขนส่งสาธารณะเกือบทุกรัฐในอเมริกาไม่สะดวกสบายเหมือนเมืองไทย รถไฟฟ้า รถใต้ดินมีแค่รัฐสองรัฐ รถเมล์ไม่ได้มีมากมายต้องรอนาน แต่มาตรงเวลา ส่วนใหญ่ต้องมีรถ ขับรถเอง การหางานทำในอเมริกา ถ้าไม่รู้จักงาน ไม่ชี้แจง มีงานให้ทำมากมาย รายได้อาจจะไม่มาก แต่ถ้าทำงานเก่ง ขยัน รายได้คงขยับมากขึ้น

ขับรถในอเมริกาต้องมีใบขับขี่ (Driver License) ถ้าไม่ขับรถอาจจะทำบัตรประชาชนแทน (ID – Identification Card) ทั้งสองใบต่างกันแค่ระบุว่าขับรถหรือไม่ขับรถ พวกโรบิ้นสุดอาจมีได้ ถ้ามีพาสปอร์ตไปแสดง สอบข้อเขียนก่อน เมื่อผ่านจึงสอบขับ รถที่ขับอย่างน้อยต้องมีประกันขั้นต่ำ (Liability Car Insurance) ถ้าไม่มีเมื่อถูกตำรวจจับ ต้องเสียค่าปรับ และต่อทะเบียนรถไม่ได้

ถ้าไม่มีญาติพี่น้องให้ที่อยู่อาศัย ก็ต้องไปหาเช่าห้องพัก (Apartment) การจะเช่าห้องพักก็ต้องมีคะแนนเครดิตดี (เหมือน

เครดิตบูโรเมืองไทย) คนไปใหม่ๆยังไม่มีคะแนนก็ลำบากมาก อาจจะต้องอาศัยคนรู้จักช่วยค้ำประกัน หรืออาจต้องวางมัดจำล่วงหน้าก่อนโต เมืองที่ตั้งห้องพักก็สำคัญ บางเมืองเข้าออกไปทำงาน เย็นกลับมาของหายเกลี้ยงหมดห้อง

การเหยียดผิวและเผ่าพันธุ์มีอยู่แน่นอน ให้ระวังตัว คนผิวขาวอาจจะไม่แสดงออกมานัก แต่คนผิวดำจะไม่ค่อยชอบคนเอเชีย เพราะคิดว่าเป็นงานของพวกเขา คนเม็กซิกันและคนเอเชียด้วยกันจะไม่มีปัญหา เข้ากันได้ดี

อีกอย่างหนึ่ง สำหรับสายมู ถ้าอยู่ในลอสแอนเจลิส **อาชีพหมอดู** อ่านไฟ อ่านลายมือ ถือว่าผิดกฎหมายครับ ทางเมืองแอลเอ ถือว่าเป็นการหลอกลวง (Fraud) แต่ถ้าจะทำก็ได้ ต้องไปขึ้นทะเบียนกับเมืองแอลเอและทำตามเงื่อนไขที่กำหนด ถ้าคุณจะทำกินทางนี้ ต้องตรวจสอบให้ดี ควรปรึกษาทนาย เพื่อจะได้ไม่ทำผิดกฎหมายครับ

คิดว่าข้อมูลเบื้องต้นที่ให้ อาจจะทำให้บางคนถอดใจไม่อยากจะไปแล้ว หรืออาจจะเพิ่มแรงมูมานะให้บางคนไปเสี่ยงหาชีวิตและอนาคตใหม่ในดินแดนที่ยังพอมีเหมืองทองเหลือให้ขุด

บทสุดท้ายได้เพิ่มเติมเกร็ดความรู้ที่จำเป็นให้กับท่านที่ต้องการเดินทางไปทำงานและใช้ชีวิตในอเมริกา โดยเฉพาะที่ลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย

.....ขอให้โชคดีครับ.....

บทที่ 2 อยากไปอเมริกา

พิทยา สมุทรพงศ์ จบสาขาวิชาเทคนิคช่างยนต์จากสถาบันเทคโนโลยีชื่อดังแห่งหนึ่ง ทำงานอยู่กับอุขายรถยนต์ขนาดใหญ่ของยี่ห้อดังในเมืองไทยมานานหลายปี เชี่ยวชาญชำร่วยของทุกส่วนของรถตั้งแต่ช่วงล่างช่วงบน เครื่องยนต์จนถึงยางรถ จนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าช่าง

มินา สาวค่อนข้างสวยแฟนของพิทยา ทำงานเป็นแม่ครัวของโรงแรมใหญ่แห่งหนึ่ง เชี่ยวชาญการทำอาหารไทย ทั้งยำ ทั้งผัด ทั้งแกง รสชาติดี อร่อยถูกปากลูกค้าทั้งไทยจีนแขกฝรั่ง

พิทยาไม่ใช่หนุ่มรูปหล่อ หน้าเรียว แก้มปรุด้วยรอยสิ่ว จมูกโตบาน ปากหนา ผิวค่อนข้างคล้ำ แต่รูปร่างล่ำสันแบบชายไทย จีบผู้หญิงไม่เป็น แต่ค่อนข้างทะลึ่ง เขาพบมินาครั้งแรกตอนที่เขอนำรถเข้ามาตรวจสภาพ เมื่อเห็นเธอครั้งแรก พิทยาตกตะลึงในความสวยของเธอ เอาแต่จ้องมองจนสะดุดเท้าตัวเองล้มลงขณะที่เดินมารับกุญแจรถ หน้ากระแทกพื้นอย่างแรง จมูกเลือดกำเดาไหล คิ้วแตก เลือดออก ต้องเรียกรถกู้ภัยมาปฐมพยาบาล มินายิ้มอย่างขบขันในความข่มขำของช่างยนต์ แต่แอบมีความสงสารอยู่นิดหนึ่ง

รุ่งขึ้นมินาเข้าไปรับรถที่อู่แต่เช้า เพราะเมื่อวานเอารถเข้าอู่ตอนบ่าย บริการให้เสร็จในวันเดียวไม่ทัน ขณะที่นั่งรอรับรถ พิทยาเดินผ่านมาพอดี หันมาจ้องมองเธอไม่วางตาจนสะดุดเท้าตัวเองล้มลงกระแทกกับพื้นอีกครั้ง มินาปิดปากหัวเราะ พิทยาลุกขึ้นนั่ง เอามือลูบหัวเขา

“เจ็บมากไหมคะ คุณ” มินาถาม

“นิดหน่อยครับ” ตอบแล้วยังมองหน้าเธอ “หน้าตาคุณคล้ายกับแม่ผมมาก”

“เหอะคะ” ตอบแล้วยิ้มให้

“ผมรักแม่ผมมาก” บอกแล้วยิ้มเขิน “แม่บอกว่า ถ้าแกจะมีแฟนละก็ ต้องหาคนที่เหมือนแม่นะ”

มีนาหัวเราะอีก คิดในใจผู้ชายคนนี้จะรักและเชื่อฟังแม่ มาก ถ้ามีเมียก็คงเชื่อฟังเมียด้วยแน่นอน

พิทยาจับผู้หญิงไม่เป็น และพูดตรงไปตรงแบบขวานผ่าซาก มาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ เลยยังไม่มีแฟน รวบรวมความกล้า

“ผมขอขอบคุณ เรามาเป็นแฟนกันไหม”

มีนาเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจในการรุกแบบไม่ให้ตั้ง ตัวของเขา หัวเราะแบบอายๆ

“เรายังไม่รู้จักกันเลย จะเป็นแฟนกันได้ไง”

“ผมชื่อพิทยา” เขาแนะนำตัว “คุณชื่ออะไร”

มีนาอีกอักอยู่คนเดียว “ชื่อมีนาคะ”

“ตอนนี้เรารู้จักกันแล้ว มาเป็นแฟนกันนะ”

มีนามีคนมาจีบมาชอบพอสมควร พวกเขาทำงานในครัว พวก พนักงานโรงแรม เธอไม่ได้ตกหลงปลงใจกับใคร มาเจอผู้ชายคนนี้ แปลกดี พุดจาตรงไปตรงมา ลองคบดูจะเป็นไรไป

“เป็นเพื่อนกันก่อนดีกว่า เรียนรู้นิสัยใจคอกันอีกหน่อย แล้ว ค่อยมาคิดว่าจะ เป็นแฟนกันได้ไหม”

หกเดือนต่อมาทั้งคู่ตกลงเป็นแฟนกัน พิทยาพาเธอไปรู้จัก กับแม่ของเขา แม่มีส่วนละม้ายคล้ายกับเธอจริงตามที่พิทยานอกไว้

ทั้งคู่เช่าคอนโดแห่งหนึ่งและย้ายไปอยู่ด้วยกัน ช่วยกันเก็บเงิน วางแผนจะแต่งงานแล้วซื้อคอนโดหรือบ้านเป็นของตัวเอง

เช้าวันอาทิตย์ เสียงมือถือของมินาดังขึ้นด้วยเพลง *แลกเบอร์โทร* ที่เธอติดตั้งไว้รับสายเรียกเข้ามา

“สวัสดี พี่มาณี โทรแต่เช้าเชียว หนูยังนั่งส้วมไม่เสร็จเลย”

มาณีเป็นพี่สาวของเธอ ย้ายไปปักหลักปักฐานอยู่ที่เมืองลอสแอนเจลิสกับสามีมาหลายปีแล้ว สามีเป็นนักธุรกิจฝรั่งชื่อโจเซฟ นำเข้าสินค้าจากเมืองไทยไปขายส่งให้ร้านอาหารและร้านค้าไทย เธอและพี่สาวรักและสนิทสนมกันมาก เมื่อคุยกันจะใช้เวลามากกว่ามาตรฐานตามที่เคยมีการสำรวจเมื่อผู้หญิงคุยกัน มินาวางมือถือแล้วเดินเข้าครัว

“อ้าว พี่พิท ต้มบะหมี่ทำไม มินาว่าจะทำขนมปังไข่ดาวใส่กรอกให้ทาน”

“พี่รอไม่ไหว หิวมาก ท้องมันร้องจนสงสารมัน” มองค้อน
“บอกหลายครั้งแล้วว่าให้เรียก พี่พิทยา อย่าเรียกพี่พิท เพื่อนมันเอาไปล้อว่า เมียเรียกมึงว่า พิตบูล”

“มินาขอโทษ ลืมไปค่า”

“ใครโทรมาเหรอ ยังไม่ทันเจ็ดโมงเช้าเลย”

“พี่มาณีคะ พี่สาวคนที่เคยเล่าให้พี่ฟัง” นิ่งเงียบไปพักหนึ่ง
“พี่เขาชวนให้มินาไปทำงานที่อเมริกา”

“อืม น่าสนใจ เขาชวนพี่ด้วยไหม”

“เปล่าคะ พี่เขาจะทำเรื่องให้มินาเดินทางไปก่อน แล้วพี่ค่อยตามไปที่หลัง”

พิตยามีความฝันอยากไปทำงานที่อเมริกามาตั้งแต่ตอนเรียนอยู่ เขาชอบดูหนังฝรั่ง ชอบเรื่องคนอเมริกันเป็นฮีโร่ ปกป้องกันโลกจากมนุษย์ต่างดาว ข่าวก่อการร้าย บุกรทำลายประเทศที่เป็นศัตรู มีซูเปอร์แมน ไอ้แมงมุม มนุษย์พลังวิเศษเต็มบ้านเต็มเมือง

“ถ้าทำตามไปไม่ได้ มีนาจะมีแฟนใหม่ไหม”

“พี่ต้องได้ไปแน่ มีวิธีเยอะแยะ มีนาจะรอพี่ ไม่มีคนอื่นแน่นอน สาบาน”

“สาบานไม่พอ พี่ต้องเอาชุดกางเกงในเหล็กให้สวม พร้อมกับใส่กุญแจไว้ด้วย”

“บ้า แล้วมีนาจะขี่จะเยียวได้ยังไง” มีนาขึ้นเสียง แม้จะรู้ว่าพิตยาพูดเล่น “มีนาจะเล่าให้ฟังว่าพี่มาฉิบอ้าวอย่างไร”

เพื่อนของสามีมาณี ชื่อ กนก เป็นเจ้าของร้านอาหารไทยขนาดใหญ่ในนครลอสแอนเจลิส มีลูกค้าประจำมากมาย ต้องการแม่ครัวใหม่มาช่วยงาน เพราะปวดหัวกับการถูกแย่งชิงตัวแม่ครัวจากร้านอาหารคนไทยด้วยกัน พอรู้ว่าแม่ครัวคนไหนฝีมือดี จะมาเสนอเงินเดือนให้มากกว่า แม่ครัวก็รับ ทำให้มีการเปลี่ยนตัวแม่ครัวทุกสองสามเดือน เขารู้ว่ามาณีมีน้องสาวเป็นแม่ครัวที่โรงแรมในกทม.

คุณกนกจะทำเรื่องขอวีซ่าใบอนุญาตทำงาน (Work Permit) แบบ H-2B ในตำแหน่งที่ขาดแรงงานสัญชาติอเมริกัน เพราะหาคนอเมริกันมาเป็นแม่ครัวทำอาหารไทยไม่ได้ เป็นวีซ่าชั่วคราวอายุ 3 ปี และสามารถต่ออายุได้อีก ให้มีนาส่งเอกสารและประสบการณ์การทำงานไปให้ เขาจะเดินเรื่องขอวีซ่าให้จนได้รับอนุมัติ จัดการค่าเดินทางให้หมด โดยมีนาไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น เมื่อได้รับการอนุมัติ มีนาเอาพาสปอร์ตไทยไปให้สถานทูตอเมริกันประทับวีซ่าทำงาน จากนั้นก็พร้อมเดินทางไปอเมริกาได้

บทที่ 3 เรียนภาษาอังกฤษ

แม้ว่าทำงานที่โรงแรมที่มีลูกค้าทั้งไทยและเทศ การพูดฟังภาษาอังกฤษของมินาไม่ค่อยแข็งแรง เมื่อคุยกับฝรั่งเธอมักจะยืมนับมากกว่า เพราะฟังไม่ค่อยเข้าใจ ตอบกลับไปที่ไม่ค่อยถนัด

ครั้งหนึ่งมีฝรั่งผู้หญิงอเมริกันเข้ามาดูการทำงานในครัว เมื่อมาใกล้มินา เธอก็เอ๋อปากทักทาย

“ฮัลโลว ฮาว อาร์ ยู ดูว์” (Hello, How are you doing?) (สวัสดี คุณสบายดีไหม)

มินาส่งยิ้มให้แล้วตอบไป

“ฮาโฮล, ไอ แอม คูกัง ข้าวผัด” (Halo, I am cooking khoapad) (สวัสดี ฉันกำลังผัดข้าวผัด)

หม่มยิ้มให้ แล้วเดินเลยไปไม่คุยต่อ

หมายเหตุ: ภาษาอังกฤษมีสระอยู่ 5 ตัว - a, e, i, o, u. ตัว o และ ตัว u เวลาออกเสียงจะมีเสียงคล้ายตัว “ว” สะกดอยู่เบาๆ – โอว ยู มีสระพิเศษอีกตัวคือ y เป็นอักษรก็ได้เป็นสระก็ได้ เป็นสระออกเสียง อาย เช่น my ถ้าเป็นชื่อคน Yvone ออกเสียง อี อ่านว่า ยีวอน

ขณะที่รอเอกสารจากว่าที่นายจ้าง มินาชวนพิทยาไปเรียนภาษาเพิ่มเติมที่โรงเรียนสอนภาษาอังกฤษแห่งหนึ่งที่เพื่อนร่วมงานแนะนำ ทั้งคู่ไปเรียนทุกวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดของเขา ตอนไปสมัครเรียน ผู้รับสมัครถามว่ารู้ภาษาระดับไหน เบื้องต้น ระดับกลางหรือระดับสูง ต้องการเน้นการเขียนหรือการพูดสื่อสาร ทั้งคู่บอกว่าระดับกลางพอจะพูดฟิตฟอว์ไฟได้บ้าง และต้องการเน้นการพูด

เมื่อเริ่มเรียนวันแรก มีนักเรียนในห้องประมาณสิบคน เพื่อให้ครูดูแลได้ทั่วถึง มีทั้งคนที่เรียนจริงไปจนถึงวัยกลางคน ครู

ฝรั่งผิวขาวชาวออสเตรเลียเดินเข้ามา เขาเริ่มด้วยการทักทายทุกคน และแนะนำตัวเอง

“กู๊ด ดัฟเตอร์นูน มาย เนม อีส ไบรอัน หวัดกิน, ฮาว อาร์ ยู ทูเดย์? (Good afternoon, my name is Brian Watkin. How are you today? คนออสเตรเลียออกเสียง day-เดย์ ลากยาว จนฟังคล้าย die-ตาย)

ทุกคนกล่าวสวัสดีตอนบ่ายตอบกลับไป มีสเตอร์หวัดกิน (ฝรั่งมักจะให้คนเรียกนามสกุล ถ้าไม่ใช่คนคุ้นเคยกัน) อธิบายให้ฟัง ซ้ำๆ เพราะรู้ว่าหลายคนยังด้อยทั้งการพูดและการฟังภาษา บอกว่า เมื่ออยู่ในชั้นเรียนทุกคนต้องพูดภาษาอังกฤษ มันจะช่วยให้เรียนรู้ได้เร็วขึ้น เขาสอนเรื่องการพูดและการฟัง แล้วให้ทุกคนแนะนำตัวเองและทำงานอะไร

แต่ละคนลุกขึ้นแนะนำและบอกอาชีพที่ตนเองทำ บ้างเป็นคนขับรถแท็กซี่ บ้างขับรถให้เจ้านายต่างชาติ บ้างต้องการจะจีบผู้หญิงเกาหลีซึ่งเธอพูดภาษาอังกฤษเก่ง บ้างอยากเป็นมัคคุเทศก์ หรือไกด์ เมื่อถึงคิวมีนา

“มาย เนม อีส มีนา ไอ แอม เชฟ” (My name is Meena. I am chef)

มีสเตอร์หวัดกิน พยักหน้ายิ้มๆ แล้วบอกมีนา เธอควรจะพูดว่า “ไอ แอม เอ เชฟ” แล้วอธิบายให้ฟังว่า มีนน่าจะเป็น “กูก” (cook) มากกว่า กูกคือแม่ครัวหรือคนปรุงอาหาร ส่วนเชฟนั้นคือหัวหน้ากูก เป็นผู้บริหารการทำครัวทั้งหมด (โดยเฉพาะในครัวของโรงแรมใหญ่)

พิทยาลุกขึ้นแนะนำตัวเองบ้าง

“มาย เนม อีส พิทยา ไอ แอม เอ คาร์แพเรอ” (My name is Pittaya. I am a car repairer.)

มีสเตอร์หวัดกินยัมปนหัวเราะ บอกพิทยาควรเรียกตัวเองว่า Auto-Mechanic หรือ สั้นๆว่า Mechanic (เมคแคนิก)

จากนั้นมีสเตอร์หวัดกิน ได้อธิบายถึงวิธีการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ เขาบอกว่าคำภาษาไทยนั้นจะเรียบไม่มีหนักไม่มีเบา ถ้าพูดคุยกับฝรั่งที่คุ้นเคยกับคนไทย เขาก็เข้าใจ แต่ถ้าไปคุยกับฝรั่งที่มาจากหลังเขาหรือไรรู้ว่า ไม่ค่อยออกมารู้จักโลกภายนอก ไม่เคยสัมผัสกับคนต่างชาติ เขาจะไม่เข้าใจ ยกตัวอย่างให้ฟัง เช่น

Mechanic คนไทยส่วนใหญ่จะอ่านว่า เมคคานิก แต่ฝรั่งเขาจะเน้น เมค แค นิก เสียงหนักที่คำกลาง หรือคำว่า ไทยแลนด์ เขาจะออกเสียง ทายแลนด์ หนักคำหน้า

สอนต่อไปอีกว่า ภาษาอังกฤษไม่ง่าย หลายคำไม่ได้อ่านออกเสียงตามตัวสะกด เช่น

Love - เลิฟ และ Move - มูฟ

Lose - ลูส และ Dose - โดส

บางคำเมื่อเปลี่ยนการสะกดก็เปลี่ยนเสียง เช่น คำ woman - โว มั่น และ women - วี มั่น (ออกเสียงหนักที่ตัวหน้า)

บางคำสะกดเหมือนกัน แต่ออกเสียงเน้นต่างกัน เช่น คำ refund (ค่านาม) - รี ฟินด์ (คำกริยา) - รี ฟินด์

บางคำเขียนสะกดไม่เหมือนกัน แต่ออกเสียงเหมือนกัน เช่น คำ break - เบรก แปลว่า ทำให้เสียหาย แตกหัก หักหักพังสั้นๆ และ คำ brake - เบรก แปลว่า ทำให้หยุดหรือช้าลง เช่น เบรกรถยนต์

แล้วเล่าให้ฟังว่า เขาเดินผ่านอุโมงค์รถยนต์แห่งหนึ่งในประเทศของเขา มีป้ายติดไว้หน้าอุโมงค์ **"We do break job"** เขาบอกทางบ้านและเพื่อนๆว่า ห้ามนำรถไปเข้าที่อุโมงค์เด็ดขาด

ตัวสะกดหลังสุดในภาษาอังกฤษมีการออกเสียงด้วย และถ้าคำที่ตามหลังมาเป็นสระ มีการควบกล้ำไปด้วย ตัวอย่างเช่น

Break – เบรกคี้, Don't – ด้อนที่ มีเสียง คี และที เบาๆ

Break up - เบรก คัพ (ควบกล้ำ)

Forever - ฟอเรเวอร์ ไม่ใช่ ฟอ เอฟ เวอร์

Good afternoon - กู๊ด ดัฟเตอร์นูน

Takeover - เทคโคเวอร์ (ค่านาม)

Eyes of tiger - อาย ซอฟ ไทเกอร์

มีสเตอร์หวัดกิน ยกตัวอย่างคำที่คนไทยใช้กันผิด คือ คำ smart หลายคนคิดว่าความหมายคือ หล่อหรือเท แต่ความหมายจริงคือ ฉลาด มีไหวพริบ เหมือนคำ intelligent

ต้องฟัง อ่านให้มากและจำ ดูนั่งเสียงในฟิล์มบ่อยๆจะช่วยได้ หรือฟังเพลงฝรั่งๆ เพลงพวกฟังง่ายๆ (easy listening, soft rock) ในยุทูปก็ช่วยให้จับการออกเสียงได้มาก

(หมายเหตุ: เป็ดอาถู – Google แล้วพิมพ์ how to pronounce “คำที่ต้องการ” จะมีหลายสิ่งขึ้นมาให้คลิกฟังได้ - ผู้เขียน)

หลังจากหยุดพักช่วงสั้นๆ (break) การเรียนช่วงที่สองมีฝรั่งอเมริกันผิวขาวสูงวัยเข้ามารับช่วงสอนต่อ แนะนำตัวเองชื่อ รอเบิร์ต จอนสัน (Robert Johnson *คนอเมริกันออกเสียง รอเบิร์ต ไม่ใช่โรเบิร์ต*) สอนเรื่องไวยากรณ์ และให้ทุกคนแนะนำตัวเองให้เขารู้จัก

มีสเตอร์จอนสันอธิบายว่า ไวยากรณ์ (grammar) เป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสาร เขาพอรู้ภาษาไทย และอธิบายให้ฟัง

Grammar (แกรมม่า) คือการแต่งประโยคที่มีประธาน (Subject) กริยา (Verb) และอาจจะมีส่วนรองรับกริยา (กรรม) เช่น I see, I love you. แต่เขาจะเน้นการใช้คำกริยา ซึ่งคำกริยาจะเปลี่ยนตามเวลา (tense)

- เวลาปัจจุบัน – Present tense เช่น I do, You eat
- เวลากำลังทำ – Continuous tense เช่น I am doing, You are eating
- เวลาที่ทำได้แล้ว – Past tense เช่น I did, you ate

ยังมี tenses อื่นๆอีก แต่เขาจะสอน 3 tenses หลักนี้ก่อน การสื่อสารด้วยการใช้ tense ที่ถูกต้อง จะทำให้คู่สนทนาหรือผู้ฟัง เข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้น อะไรกำลังเกิดขึ้น และอะไรได้เกิดขึ้นไปแล้ว present tense และ continuous tense ไม่ยุ่งยาก ที่ยุ่งยากคือ past tense

การสื่อของ present tense เป็นการบอกสถานะปัจจุบัน เช่น Jimmy is at school. Mommy walks to work. ถ้าประธานมีคนเดียว ให้เติม s เข้าไปข้างหลังคำกริยา (verb) เช่น walks, talks

การสื่อของ continuous tense บอกว่ากำลังทำอะไร ต้องเติม ing เข้าไปข้างหลังคำกริยา (verb) เช่น I am running. He is talking. She is sleeping.

การสื่อของ past tense บอกว่าเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นไปแล้ว คำกริยา (verb) ต้องเติม ed เข้าไปข้างหลัง หรือเปลี่ยนคำสะกดไปเลย เช่น walked, talked, run-ran, sleep-slept นักเรียนต้องจำว่าคำไหนต้องเติม ed คำไหนเปลี่ยนคำสะกด

วันแรกของการเรียนสร้างอาคารปวดหัวทั้งพิทยาและมินา พอสมควร แต่ทั้งคู่ต้องตั้งใจเรียนเพื่อไปขุดทองและอนาคตที่สดใส

บทที่ 4 เตรียมตัวเดินทาง

ระหว่างที่รอเอกสารของมินา พิทยาได้ปรึกษาผู้รู้หลายคน
วิธีการขอวีซ่า วิธีการเดินทางเข้าอเมริกา ได้รับความรู้มาพอสมควร

1. ผู้ที่ได้รับวีซ่าทำงานชั่วคราว H-2B มีสิทธินำคู่สมรสที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายไปด้วย พร้อมกับบุตรที่อายุยังไม่เกินยี่สิบเอ็ดปี ผู้ติดตามจะได้รับ H-4 วีซ่าแต่ไม่มีสิทธิทำงานในอเมริกา
2. ขอวีซ่านักเรียนไปศึกษาต่อ วิธีนี้ต้องติดต่อสมัครเรียนกับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยที่อเมริกาทางออนไลน์ พร้อมกับส่งเอกสารการเรียนในเมืองไทย การเงินค่าเล่าเรียนและที่อยู่อาศัย (*ดูรายละเอียดและระเบียบการจากเว็บไซต์ของสถาบันที่สมัครเรียน*) เมื่อได้รับอนุมัติ ก็นำเอกสารของสถาบันไปขอวีซ่านักเรียนจากสถานทูตหรือสถานกงสุล พร้อมกับเอกสารหลักฐานทางการเงินไปให้เจ้าหน้าที่ผู้เข้มงวดและค่อนข้างใจดำดู ถ้ามีบ้านและที่ดินพร้อมกับเงินฝากเจ็ดหลักขึ้นไป มีโอกาสได้รับวีซ่าสูง ก่อนที่เขาจะประทับวีซ่าลงในพาสปอร์ตให้ อาจจะมีการนัดไปสัมภาษณ์เพื่อดูว่ารูปหล่อหรือสวแคไหน (*เมื่อไปถึงอเมริกา ถ้าภาษายังไม่แข็ง สถาบันจะจัดให้ไปเรียนเพิ่มเติมในโปรแกรม English as a second language จนเก่งพอจึงให้ไปลงทะเบียนเรียนวิชาสาขาที่สมัครไว้*) วิธีการนี้เหมาะสำหรับผู้มีฐานะการเงินดี และเป็นการไปอยู่อย่างถูกต้องกฎหมาย
3. ขอวีซ่านักท่องเที่ยวด้วยตัวเอง ลงทะเบียนขอวีซ่ากับสถานทูตผ่านทางออนไลน์ (*ดูรายละเอียดจากเว็บไซต์*) พร้อมกับสำเนาเอกสารการเงินจำนวนหกเจ็ดหลักหรือหลักฐานทรัพย์สิน ใบรับรองจากทางราชการหรือนายจ้างระบุวันเวลาเดินทางไปและกลับ อาจจะต้องระบุที่พักอาศัย ใบจองโรงแรมและสำเนาจองตั๋วเครื่องบิน ถ้าผ่านพิจารณาแล้ว จะนัดไปสัมภาษณ์กับเจ้าหน้าที่ผู้เข้มงวด ถ้าเป็นข้าราชการวัยเกษียณหรือมีหลักฐานดี อาจจะ

ไต้หวัน ถ้าเป็นคนในวัยทำงานอาจจะโดนปฏิเสธ เพราะเกรงว่าจะหนีกลับไปทำงาน ซึ่งมีจำนวนไม่น้อย ได้กลายเป็นโรบินฮู้ด (ปัจจุบันสถานทูตได้จ้างบริษัทเอกชนมาทำงานแทน การต้อนรับดีสภาพขึ้น)

4. เดินทางไปกับทัวร์กรุ๊ป บริษัทจัดทัวร์เป็นผู้รวบรวมเอกสารทุกอย่างไปยื่นขอวีซ่าให้ เป็นวิธีที่ชาวโรบินฮู้ดไทยใช้กันมาก บางครั้งมีคนเดินทางกลับมาเมืองไทย กับทัวร์แค่ครั้งเดียวหรือน้อยกว่าครั้ง
5. เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากขึ้นสำหรับคนที่ถูกปฏิเสธวีซ่าเข้าเมือง ซึ่งมีทั้งจีนแขกไทย เหมาะสำหรับผู้มีความประสงค์อันแรงกล้าว่าต้องไปขุดทองให้ได้ คนกลุ่มนี้จะติดตัวเครื่องบิน เหน็บไฟไปประเทศเม็กซิโก แล้วจ้างพวกโคโยตี้ (Coyote) ชาวเม็กซิกันพาข้ามแม่น้ำหรือข้ามรั้วเข้าอเมริกาแถวรัฐแคลิฟอร์เนีย อริโซนาหรือเท็กซัส ค่าใช้จ่ายสูงกว่าวิธีอื่น ค่าจ้างพวกโคโยตี้สูงเป็นพันหรือหลายพันดอลลาร์บวกค่าตัวเครื่องบิน ไม่รับรองว่าจะข้ามได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อาจจะแค่ห้าสิบห้าสิบ เพราะตำรวจตระเวนชายแดนอเมริกัน (Border Patrol Police) คอยตรวจจับเข้มขัน ถูกจับได้เอาเข้าคุก แล้วค่อยจับขึ้นเครื่องบินส่งกลับประเทศ (นั่งเครื่องฟรีไม่มีค่าใช้จ่าย) เมื่อเข้าไปได้เป็นโรบินฮู้ดทันทีที่เหยียบแผ่นดินอเมริกา
6. เป็นวิธีที่มีคนเคยทำในอดีต ปัจจุบันยากมากแต่ก็ยังทำได้ ถ้ามีคนรู้จักหรือญาติทำงานอยู่ ให้ไปสมัครทำงานเป็นลูกเรือขนส่งสินค้าข้ามทวีป การเดินทางใช้เวลานานเป็นเดือน เมื่อถึงท่าเรือของอเมริกา ค่อยหาช่องทางกระโดดลงจากรือว่ายน้ำเข้าหาฝั่งกลางดึก บางครั้งพวกลูกเรืออาจจะได้รับอนุญาตให้ขึ้นบก ฉวยโอกาสกลายเป็นโรบินฮู้ดทันทีที่ช่องทางเปิดให้
7. วิธีนี้สำหรับคน (พ่อแม่) รวยมาก รัฐบาลอเมริกันมีโปรแกรมให้นำเงินเข้าไปลงทุนแล้วได้ใบอนุญาตทำงาน (ใบเขียว) ทันที (EB-5 Visa Program) ต้องใช้เงิน ตั้งแต่ \$0.8 - \$1.05 ล้าน ลงทุนทำธุรกิจและจ้างคนอเมริกันเข้าทำงาน

(กรณีที่ 5 และ 6 ต้องมีพาสปอร์ตติดตัวตลอดเวลา มิฉะนั้นจะกลายเป็นคนไร้สัญชาติทำอะไรแทบจะไม่ได้ ชาวเม็กซิกันและอเมริกาใต้ที่ลอบเข้าเมืองโดยไม่มีเอกสารติดตัว เรียกว่า *undocumented aliens* ซึ่งคำว่า *alien* ถูกเหมือนเป็นมนุษย์ต่างดาว ช่วงหลังเปลี่ยนเป็น *immigrants* แทน)

(๑)

เมื่อได้ข้อมูลมา พิทยาและมินาปรึกษากันว่าจะใช้วิธีไหนดี มินาโทรไปปรึกษามาณี สนใจที่จะใช้วิธีนำकुสมรสเข้าไปด้วย แต่ปัญหาคือทั้งคู่ยังไม่ได้แต่งงานกัน

สองสามวันต่อมามาณีโทรกลับมาบอกว่าคุยกับกนก ว่าที่นายจ้าง เขาได้ปรึกษากับทนายผู้เดินเรื่องให้ ถ้ามีนากับพิทยาจะแต่งงานกันตอนนี้คงไม่ทันแล้ว เพราะเขาได้ยื่นเอกสารไปแล้ว ถ้าดึงกลับมาแก้ไขใหม่ ก็ช้าออกไปอีกหรืออาจจะไม่ได้รับอนุมัติเลย แนะนำให้พิทยาขอวีซ่าแบบอื่นเข้ามาแต่งงานกัน หรือจะแต่งงานที่เมืองไทยตอนนี้เลย แล้วรอการขอต่อวีซ่าคราวหน้า

เมื่อหนทางแรกไม่ใช่ทางเลือก ทั้งคู่จับเข้าปรึกษากันว่าพิทยาควรใช้วิธีไหนจึงจะดีที่สุด

“พี่คิดว่าพี่จะเลือกวิธีไปกับเรือสินค้า ที่มีลูกพี่ลูกน้องของพ่อทำงานเป็นช่างเครื่องที่เรือเดินสมุทร ขนส่งสินค้าไปอเมริกา แวะจอดหลายเมืองท่าหลายประเทศ มีโอกาสได้เที่ยวเปิดหูเปิดตาไปด้วย”

“มินาไม่เห็นด้วย เรืออาจถูกปล้นแล้วพี่ถูกจับเป็นเชลยหรือถูกยิงตาย ตอนนี้พี่เป็นข่าวแทบทุกอาทิตย์”

“เรือไม่ได้แล่นผ่านแถวตะวันออกกลาง มันผ่านไปทางใต้หัวน ญีปุ่น คนละทิศกัน ไม่เคยมีการปล้นเรือสินค้าแถวนี้”

“เรืออาจล่มจมก็ได้ ต้องใช้เวลาานสองสามเดือน เพื่ออยู่ในเรือเหมือนเป็นโจรสลัด เมื่อไปถึงอเมริกาก็เปลี่ยนเป็นโรบินฮู้ด”